

Haar paa deres Pels; men dette ene Paar, som ikke eder andre, det skal nu selv ædes op med Skind og Ben. Jeg forstaaer ikke Retfærdigheden i dette. Jeg formaar ikke at se, at det er stemmende med Fornuft og Billighed, at just de Industrier, som ikke løbe Tjagergang til Statskassen om Subvention og Beskyttelse, skulle laas ihjel, samtidig med, at det laas fast, hvad det nu bliver for en lang Narraekke, at alle beskyttede Industrier skal der ikke vores ved. For mit Vedkommende agter jeg til 2den Behandling — og efter de opmuntrende Ord fra den højtærede Formand for jeg gøre mig Haab om, at dette ikke vil være helt forøget — at stille Forslag om en betydelig Nedsættelse i den foreslaaede Stattesats. Jeg mener, at hvis vi begynde med 5 Kr. pr. Td., er dette endda en ganske gevaldig alubst Sats, og jeg tror, at det vilde være langt fornuftigere i enhver Henseende at begynde blot med det halve deraf. Selv med 2 1/2 Kroner Skat vilde endda Allet blive bestattet efter sit Spiritusindhold mindst dobbelt saa højt og for de lettere Olforters Vedkommende 3 Gange saa højt som Brændevinen. Men gif man endog til det dobbelte heraf, altsaa op til de 5 Kr., saa skalde jeg tro, at man vilde søge at høre denne Tilfikkelse med nogenlunde Sindsvro. Som sagt, jeg skal tillade mig til 2den Behandling at stille Forslag herom, og jeg haaber, at det skal lykkes at faa det vedtaet. I alle Tilfælde vil det være højt beklageligt, om en saa fornuftig, saa besindig, saa retfærdig Endring ikke skalde kunne vinde Tilslutning hos dette Tings Flertal.

Jeg skal nu gaa over til at berøre en Række Enkeltheder i Loven fra et teknisk Synspunkt betragtet. Det Princip for Bestatningsmaaden, som man foreslaar indført her, er, som den højtærede Finansminister fremhævede i Formiddags, noget aldeles nyt. Intet andet Land har valgt en saadan Bestatningsmaade, intet andet Land har tænkt sig at kunne bruge en saadan Bestatningsmaade, det er noget komplet nyopboret, noget fuldstændig nyt. Fra Bryggerens Side er der jo i Løbet af Vinteren, medens dette Forslag har ligget i Landstinget, fremkommet en lang Række Indvendinger og Bemærkninger, som mere eller mindre ere blevne tagne til Folge. Disse Bemærkninger have navnlig gaaet ud paa, at det vilde være umuligt at forhindre, at Loven blev omgaaet, at det vilde være overmaade let for Bryggerne at slippe for Skatten. Efter at man nu har gjort en lang Række Forsøg paa ved den ene eller ved den anden Redaktion, ved den ene eller den anden

Endring at slippe udenom dette, er man endt med til sidst fuldstændig at opgave Været. Man er kommen til den Erkendelse, at en Skat i den Form, som her er Tale om, er umulig, naar man skal holde sig til bestemte Forbættelser, og man har da valgt til Slutning at give Finansministeren carte blanche til at bestemme, hvem og hvorledes Skatten skal ramme. Dette er i Virkeligheden Meningens af § 2. Jeg vil da sige, at jeg saalænge den nuværende Finansminister — hvem jeg jo i politisk Henseende i øvrigt ikke just i nogen fortrinlig Grad hder min Anerkendelse og Støtte — at saalænge den nuværende Finansminister sidder ved Røret, er jeg overbevist om, at han med Upartiskhed og Retfærdighed vil søge at bringe Lovens Bestemmelser til Anvendelse. Det er jeg ikke i Tvivl om. Men netop fordi jeg har denne Tillid til ham, vilde jeg under disse Forhold anse det for langt heldigere, om Loven blev indskrænket til en eneste Paragraf, og at denne lod saaledes: „Finansminister Estrup bemyndiges til at opkræve 5 Millioner Kroner om Aaret hos Landets Bryggere efter det bedste Forgodtbefindende.“ Det vilde være en langt rationellere og en for alle Parter langt mere tilfredsstillende Løsning af dette indviklede Spørgsmaal. Jeg vil maasse afholde mig fra at stille dette Endringsforslag, da jeg — trods den højtærede Formands beroligende Erklæring — ikke er ganske sikker paa, at det vil blive vedtaget; men jeg er ikke i Tvivl om, at det vilde gøre Skatteloven brugelig, og at det tillige vilde gøre den langt retfærdigere, end saaledes som den foreligger nu. Der gives i Virkeligheden ved § 2 Finansministeren en aldeles ubegrænset Myndighed, og det ikke blot med Hensyn til, hvorledes Skatten tilkomme, og stoft skal falde, eller hvilke Olforter den skal ramme, men han faar fuldstændig Hals og Haandsret over hvorledes Bryggerne skulle drive deres Bedrift. Naar han siger: Dette Ol er jeg ikke tilfreds med, det skal ligge længere, saa skal de være go' lade deres Ol ligge. Da selv med den bedste Vilje fra Bryggerens Side ville de ingenlunde altid være i Stand til at fuldbyrde de Fordringer, som Finansministeren eller Kontrollen kunde finde paa at stille til dem. Bryggerne erklære, at det er dem aldeles umuligt paa Forhaand med Sikkerhed at sige, om det 3de Ol de lægge hen, vil blive skattepligtigt eller skattefrit. Det beror i det givne Tilfælde paa mange Omstændigheder, som de slet ikke ere Herrø over, paa Temperaturen, paa Gærens Egenskaber, paa de benyttede Raafoster osv. Nu kommer der noget Ol ud deraf, som det